

ла девойката, която я придружаваше.

Александра Долгорука подаде ръка.

— Вашите рисунки много ми харесаха. Вчера, като ми показваше, вашият приятел ви предрече блестящо бъдеще. Ще ми направиш ли портрет? — Тя изведнъж се замисли. — А от къде се познавахте с Инсаров? Тоест — с Катранов?

— Голяма радост ще бъде за мен да рисувам ваша светлост. А с Николай Катранов бяхме братовчеди. Деца от две сестри.

Чуваше се само лекото дишане на тъмните води.

Вратата весело се блъсна и с шумни възклицания в стайката връхлетяха, отрупани със сняг, няколко млади студенти, начело с Петър Ганович. Те изтърсиха яките на балтоните си, като едновременно викана:

— Имаме билети за театър тази вечер! Стига си рисувал! Стига си писал писма! Стига си разпращал литографии! Сега ще чанаш вече само отговори с пари...

Изведнъж Христо Тошкович се спря пред молберта. Върху белия лист бе набързо нахвърлян един женски образ, скициран с въглен.

— Каква красота! Къде я видя по тоя свят? Икона ли е?

Петър Ганович тананикаше „Петко си коня седлае“ и дотъкмиваше пред малкото огледало на стената новата си вратовръзка. След това се обърна към художника, който гледаше замислен картината си и от време на време нанасяше някакви поправки.

— Хей, обличай се, че ще закъснеем! Едва успяхме да се снабдим с билети... И то пак бай Палаузов да помогне! Ела да видиш одеския свят. Ще те запознаем с нашенските момичета... Пак Райна княгиня ли рисува?

Навсякъде по стаята бяха разхвърляни скици на започнати,